

**Hory
s
HELL'S TOUR**

1992

Hory 92

25. – 2.1.

26.12. 92

První den.

Odjíždíme společně, výchozí bod je Soukenická 8.

Přesun na nádraží nevykázal žádné zvláštní zážitky. Jo, táhnem toho s sebou hodně, ale každý unese to, co si naložil.

Nastoupili jsme do vlaku a ani pak se nedělo nic zvláštního. Cesta je, pravda, poněkud dlouhá, ale my se dovedeme zabavit, a tak nám to pěkně uběhlo.

Ani přestup a dojezd druhým vlakem nepřinesl nic zajímavého. Pak jsme museli kus pěšky. Pořád panuje dobrá nálada a tak jsme za 45 minut v Petrovičích.

Je večer. Jsme tu: Dig, Štěpánka, Tomáš, Magda, Markéta, Jana, Miky, Jarda, Martina, Karel, Eva + děti.

Snesli jsme matrace z půdy a vytvořili v kuchyni na podlaze jedno velké letiště. Urochnili jsme se, zprovoznili pec, zatopili, připravili nějaké dříví, povečeřeli povinnou likvidační dovezeného cukroví a nastala zábava. I nějaká ta flaštička...

21.15. Magda právě objevila, že pec je dutá.

21.57. Markéta nadnesla, že Dobeš, zpíváje moravsky, má vlastně poruchu řeči.

22.34. Janin náhled: pyroman je člověk, který chrápe.

Jak vidíte, bavíme se opravdu dobře.

Rozhořel se spor o muziku. Mezi Janou a Mikym. Jana obhajovala cosi, co Miky nazval diskofilní ducárnou. Zajímavé je to v tom, že Miky je vysoko nad

věcí a dobře se baví, zatímco Jana svá slova myslí velmi vážně a podle vnějších příznaků vidí rudě. My ostatní jsme se shodli na tom, že jsme vložili do Tomášova hracího monstra kazetu s country. Je to fajnová kulisa.

To je onen PYROMAN

Útok na hygienu.

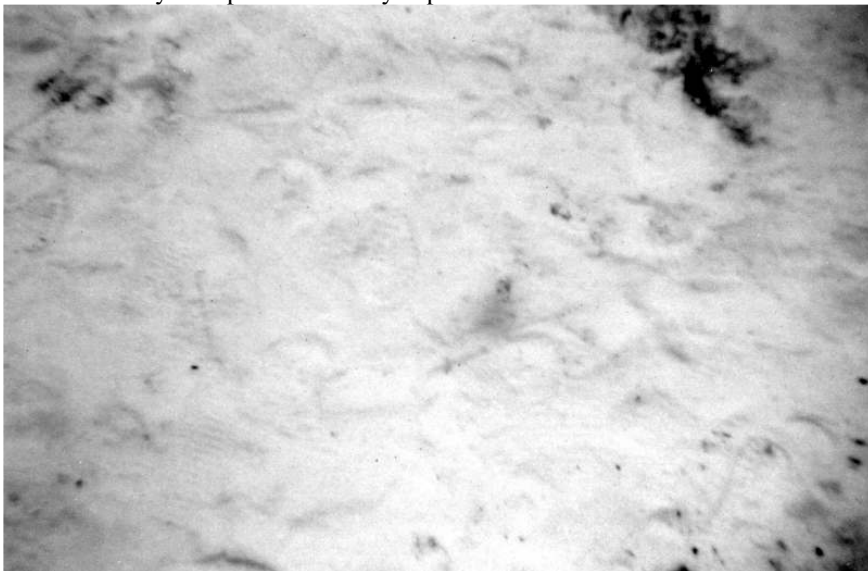

Samojediny Miky...

Po půlnoci jsme upadli každý na své místečko a konec.

27.12. 92,
den druhý.

Vstávalo se v 8.00. Po snídani a jiných nezbytnostech probíhal celé dopoledne výšlap za účelem poznávání okolí. Oběd proběhl v chalupě. Odpoledne jsme prošmejdili stodolu a našli spoustu zajímavého materiálu na stavbu sněhových dopravně zábavných prostředků. Je tu totiž sníh.

Postavili jsme, vyzkoušeli a zjistili, že takhle ne. Co? No přeci lyžní saně. Místo skluznic mají staré lyže. Oboje jsme předělali. Pak jsme nerušeně sáňkovali a vůbec si užívali zasněžený kopec.

K večeru se poprvé zábavné prostředky proměnily v užité. Posadili jsme na ně barely a vyrazili jsme s nimi pro vodu k rodičům majitele nemovitosti.

Po návratu nějak Miky objevil, že zde ve sklepech vyvěrá místní slivovice. A začalo se ochutnávat. A nejen ji. Také rum a víno. Tedy ti, co ještě neumí pít a neznají některé zákonitosti.

Pak byly zkušebně odpáleny dvě rakety a pár dělobuchů. Potom většina padla na óóóbr letiště a odpočívala. Miky nějak nezvládl ochutnávku a láskyplně nabíil Janě do otevřeného batohu. Samozřejmě nastal rozruch a následně dekontaminace všech věcí Jany, završená nočním praním.

Štěpánka má taky dost. Jakmile bylo zažehnáno to nejhorší, všichni se odebrali na spací místa a zhaslo se, začala mít velkou chuť na milování. To samo by nevadilo, ale ona to hlasitě komentovala a ostatní se výborně bavili. Dobrá, asi to jinak nepůjde, protože když odepřu, bude určitě vyvádět.

Proběhlo a vypadalo to, že konečně budeme spát. Nikoliv. Štěpánka se najednou začala nekoordinovaně sápat ze spacáku. Nějak se jí to povedlo. Měla namířeno ven. U dveří upadla. Zachytila se kliky a začalo se ozývat něco velmi nepěkného. Ano, zvrací. Naštěstí směrem do chodby. Tam na lavici seděl úplně zdemolovaný Miky. Nastala řetězová reakce. Miky naštěstí stihnul vypotácet se ven a odložit si za zádku do zasněženého záhonu. Pak se se Štěpánkou navzájem podpírali, dělali rámus a uklidili chodbu. Štěpánka se vrátila a měla zase chuť. Tak dost! Vyvlekl jsem ji na chodbu a tak jak byla, v dlouhém nočním tričku (pod ním nic, ani nahoře, ani dole), jsem ji nazul do bot, hodil na ni její bundu, já jsem se obul a na všechno, co jsem měl na sobě (noční tepláky, triko, mikina a ponožky) jsem natáhl bundu a vytáhl ji ven. Půjdeme se projít. Vystrkal jsem ji až na silnici vedoucí do Dolní Dobrouče. Je na šrot. Kafe nemůže, tak mi nezbyvá, než použít pohyb a mráz. Pokud teploměr na okně chalupy jde dobře, je mínus jedenáct. Protože není schopná jít, musím do ní vždy strčit a kopnout jí do podpatku té nohy, která má udělat krok. Nejspíš o tom neví a jen kolem sebe plive, pořád se nahlas směje a má tendenci se na mě věšet. Tomu v klidu stáhám uhýbat. A tak jí takhle kopu před sebou, až to po několikáté nevyšlo a zase jsme oba spadli. Tentokrát jsme na hraně silnice a zahučeli jsme dolů ze stráně. Je příkrá, dlouhá s hlubokým sněhem. Já mám sních za krkem v rukávech a trochu v botách. Štěpánka je na tom hůř. Bunda i s tričkem se jí vyhrnula a je nahá zapadlá ve sněhu. Leží a strašně se tomu směje. Dostat jí na silnici a aspoň částečně z ní dostat sních je úkol na dalších půl hodiny. Několikrát jsme spadli zpět. Už jsem docela rozezlen. Konečně jsme na silnici. Všude je tma, nikde se nic nehýbe, je úplně ticho, pod nohama máme uježděný sních. Najednou se Štěpánka rozesmála a nebyla k utišení. Začal jsem jí odsněžovat. Když jsem se rukou ocitl na hrudi a vyndal z podtrička hroudu sněhu, chytila mě a řekla: „Ještě tady“ a dala mi mou ruku do svého klína. Byla tam opravdu studená. A nechtěla mě pustit. Nikdy bych nevěřil, kolik může mít tak křehké stvoření síly. Nepodařilo se mi se vyprostit. A opravdu mě velice chce... Pokud by si zvolila

teplejší počasí, proč ne. Takhle vím dobře, že zima nedovolí, a navíc by ona mohla nastydnout. Jí se moje ruka u ní na jejím místě velmi líbí. Nejspíš proto, že je o několik řádů teplejší. Napadlo mě, že bude nejlepší ji úplně svlíknout, vyklepat jí sněh z bot, bundy a trička. Vůbec se nevzpírala. A tak stála nahá uprostřed noci, bosa na zasněžené silnici. Proti bílému podkladu kolem je velmi dobře vidět. Zejména to, co s ní „nahore“ dělá zima. Po vyklepání sněhu z věcí jsme se zase nemohli shodnout. Nechtěla se obléknout a dokonce si kvůli tomu lehla na kraj silnice do sněhu. Opravdu mě vytáčí! Začal jsem používat sílu a do věcí ji narval. Při tom mě pořád objímala a líbala.

Vysmekl jsem se a kopal ji před sebou dál. Za stálého padání a rušení nočního klidu jsem ji dokopal do Dolní Dobrouče na náves. Tam se chytla lampy pouličního osvětlení a další půlhodinu bylo o zábavu postaráno. Vůbec nešla sundat. Nakonec jsem ji lští odtrhl a kopal ji zpět do Petrovic. Už se nesmála. Byla velmi unavená a stále mi vyznávala lásku, přičemž se jí několikrát povedlo mě obejmout a líbat. Ale ne jen takové to lehké políbení. Málem mě rozmačkala a udusila. Než jsme se dostali k chalupě, už chvilkami vnímala. Ještě jsem ji vyvlekl na sousední kopec a pak začala tvrdit, že je jí zima, protože má úplně promočené oteplovačky. Aha, vnímá. Sice ne moc, protože by si jistě všimla, že od čtvrtky stehem dolů na sobě nic nemá, ale je to pokrok. Tak šup s ní do chalupy a hybaj spát.

28.12. 92

3. den

Ráno vstáváme v devět. Jednak jsme unaveni po včerejších nezvyklých sánkařských aktivitách a pak ani noční akce na silách a odpočinku nikomu nepřidala. Proběhl douklid po noci, pak ranní činnosti. Jako třeba snídaně. A ta byla velmi bohatá. Aspoň pro ty, kteří to včera s ochutnáváním zvládli. Ti co ne, velmi rádi přenechávali své porce. Miky nejí, ale je v pohodě. Štěpánka vypadá, jako kdyby ji důkladně sežvejkal nějaký kus hovězího a pak vyplívl. Nejen že je úplně zelená a nejí, ale také nemluví, kouká do země a dělá, že tu není. A také si odskočila za zídku. Musí jí být strašně. Zůstávám s ní. Ostatní jdou na běžkařský výlet. Jen ostatní zmizeli, objala mě a začala se omlouvat za noc. Někdo jí prý řekl, co vyváděla, než jsme šli na procházku. A to ještě neví, co se dělo tam...

Oběd proběhl v duchu – kdo si co ulovil.

Po obědě všichni odpočívají a pak jdeme sánkovat. A protože jsou sáně jen dvojce a jen dvojmístné, vzali jsme ve stodole silné igelitové pytle, nacpali je senem a jezdit mohou všichni. Po několika pokusech nám to pytlování (sjezdy na pytlích) šlo opravdu výtečně.

K večeři jsme dělali karbanátky. Účastnili se všichni a zadělávalo se v plechové vaničce. Tepelná úprava proběhla v obou komorách pece. A že jsme jí naložili...

Večer to některým z nás nedalo a začalo se znovu ochutnávat. Dnes už nikdo nemixoval. Štěpánka nechce ani čuchnout, Miky se drží rumu.

29.12. 92

4 den.

Vstávali jsme v 9.30. Po snídani a provozním úklidu a vyvětrání jdeme pytlovat. A to do 12ti hodin.

Po obědě jdeme na autobus. Jedeme do Ústí nad Orlicí. Tam byl rozchod do 15.15. Pak jsme na nádraží koupili lístky na vlak do Prahy a začalo se stmívat. Eva pro nás měla připravené překvapení. Do Petrovic už nic nejede a tak tam musíme dojít pěšky. Jako výlet to není špatné. Těch blbin co jsme cestou nadělali. Do chalupy jsme dorazili ve 21.20. Proběhla večeře a začala zábava. A „ochutnávání“. A divočejší, než včera. Všem totiž otrnulo. A to zejména proto, že dnes ráno nikomu nic nebylo. Zkušebně byly na Tomášově stroji puštěny „Mikyho řevy“. To je heavy metal a podobné, sluch drásající, hudební směry. Musím přiznat, že tato „kulisa“ mě ruší a budí ve mně agresivitu. Tentokrát se do sporu s Mikym pustil Tomáš. Ale až poté, co byla kazeta z přehrávače odstraněna a nahrazena popem a ztišena. Tato zábava trvá dost dlouho. Když totiž některý z účastníků začíná mít navrch, vždycky se najde někdo z davu a rýpne si do něj... Po nějaké době samozřejmě oběma stranám došla argumentace a tak to zase skončilo nerozhodně. Ale to už většině přítomných svítěj oči, a někteří začali být rozverní, případně mají jiné příznaky „ochutnávání“. Je na čase jít spát.

30.12. 92

5. den.

Ráno se vstává v devět. A to nad očekávání dobře. Včera se „ochutnávání“ nejspíš zarazilo včas. Probíhají ranní činnosti a vrcholí plánování dnešní vrcholné akce. Dnešní noc strávíme v rozvalinách hradu Lanšperk. Ano, je sníh, ano v noci bude zima, jistě, všechno potřebné tam budeme muset dopravit.

Proběhl oběd a ve 12.45 začíná přesun na hrad. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedni pojedou na běžkách poněkud delší, zato však zajímavější trasou, druzí pěšky. Obě skupiny jsou vybaveny mapou a nezbytnostmi na noc. Pěšáci se však zbaběle dohodli s Karlem, že jim večer doveze věci autem až k hradu. Dobrá, i běžkaři na to přistupují. Odchod.

Nevim jak pěší, ale běžkařská skupina měla trasu nádhernou. Krásně zasněžené kopce i údolí, stromy i domy, pole i luka, běžkařilo se skvostně. A pochopitelně se výborně bavíme. Tentokrát na Mikyho účet. Je trochu vohráblo. Otázka je, do jaké míry si na to hraje. Přistihl jsem ho, jak v některých obtížných místech ovládá běžky velmi bravurně. Ale proč ne. Nálada je výborná, Miky vymejší blbiny a většinou se strefuje do Tomáše.

V tomto duchu jsme po mnoha příjemných kilometrech pěknou krajinou dospěli do hospody v Lanšperku. Pěšáci už tu byli. Poseděli jsme, odpočinuli si a pěšáci vyrazili na hrad. My jsme ještě něco pojedli a vydali se za nimi.

Nocleh Eva vymyslela tak, že použijeme místní bývalé sklepení. Nebude tam sníh a když rozděláme oheň, jistě to tam i vyhřejeme. Tak to první vyšlo. To druhé začalo drhnout hned na začátku. Sklepení má dva vchody. A tím tu vzniká

průvan. Pěší skupina sice druhý vchod již zatarasila, ale vzduch zde pořád trochu proudí. Co však úplně selhalo, bylo rozdělení ohně. Pokusili jsme se o to všemi prostředky. Mezi tím přijíždí Karel s věcmi, s ním Eva (manželka), a také Jarda (Evy brácha) a Martina (jeho slečna). Pro rozdělení ohně jsme použili také benzín, který jsme si půjčili z kanistru v autě. Opět se oheň nepodařilo zapálit. Karel úplně mimochodem nadhodil, že je mínus patnáct, mráz panuje již tři týdny, a že dobře promrzlé dřevo asi nebude spoluprací s ohněm zrovna dvakrát nakloněno. Něco na tom bude. Po dalších neúspěšných pokusech vyhlášuji ústup.

Jdeme po silnici. Pěšáci pěšky, běžkaři na běžkách, všichni pohromadě a zvolna. Autaři odjeli autem. Po nějaké době se auto vrátilo, naložilo pěšáky a zmizelo ve tmě. My běžkaři jsme nabrali rozumné tempo a po další době jsme i my byli dopraveni zpět autem.

V chalupě není nijak zvláštní zábava. Jednak proto, že Míky – hlavní bavič je ve skupině s námi a přijíždí až teď a jednak proto, že jsme všichni velmi unaveni. Z „ochutnávání“ proběhlo jen smočení sosáček a jdeme spát. Ještě jsem z opačného kouta zaslechl vyprávění čehosi, čemuž dominovala myšlenka: „Já jsem byl rád, že chlastám, a že nemusím kouřit...“

31.12.92

6. den

Vstávání probíhá velmi vláčně a to po desáté hodině. Na všech je patrné, že včerejšek byl poněkud namáhavější. Ve stejném duchu probíhá vstávání a provozní úklid. Zároveň probíhá „hodnocení“ včerejšího fiaska. Pak se připravujeme na HRY BEZ KATASTRU. Místní verze oblíbené televizní předlohy Hry bez hranic. Tam soutěží teamy z různých zemí světa a překonávají naprosto nesmyslné, ale vtipné překážky. Není ani tak účelem vyhrát, jako se dobře pobavit. A chtěl bych být u toho, když večer skončí natáčení a oficiální část... Tady proti sobě stojí tlupy z okolních vesnic. A protože je zde Jarda znám jako „Ten Pražák“ pozvali nás taky a nazvali nás družstvem Praha 4.

Po obědě jdeme na sraz na místní fotbalové hřiště. Po přijímacích formalitách, k nimž patřil i panák rumu pro každého soutěžícího, jsme ze zapojili do her.

Mají to perfektně zorganizované. A disciplíny? Neskutečné. Tak třeba orlí hnízda. To je velmi příkrý a dost dlouhý svah, nahoře jsou dva košíky vzdálené od sebe cca 3m, od nich dolů vedou dvě horolezecká lana, v košíkách dva pink-pongové míčky. Úkolem družstva je štafetovým způsobem „vylanit“ nahoru, vzít míčky, sjuchat dolů, předat míčky dalšímu, který je dopraví zase nahoru. Vše se opakuje tak dlouho, až se vystřídají všichni členové družstva. Vyhrává to družstvo, které splní úkol první. Zároveň se měří čas a zapisuje se do celkové výsledkové tabule. Záleží tedy na čase.

Vylaňuje Jana...

Jana (dále od kamery).

Markéta...

Cestu vzhůru se snaží pokořit Miky (dráha vzdálenější od kamery).

Miky v cílové rovince...

I Tomáš přispívá k umístění družstva Prahy 4...

Slepí koně. Jezdec je připevněn na lyže, slepý kůň má zavázané oči, táhne jezdce pomocí hůlek a je jezdcem slovně naváděn na cíl. Opět je to štafetově a na čas a započítává se i přezouvání jezdců.

Jana = Jezdec, Tomáš = kůň.

vedou si velmi dobře...

těsně po startu

na trati, za mohutného povzbuzování...

Další závod je Psí spřežení. Jednoduché: sáně, 2 tahouni, 2 náklad. Štafeta, všichni vystřídat na všech pozicích tak, aby proběhly všechny kombinace dvojic. A jak jinak, je to na čas.

Poslední udílení rad trenérem před startem.

A je odstartováno. Družstvo Prahy 4 nabralo tempo a řítí se vpřed...

Je zde spousta významných představitelů okolních obcí i zástupci Prahy...

Chvilka oddechu a příprava na další závod.

Následující trápení neviňátek se jmenuje Sněžnice. Co nejrychleji zdolat trať plnou nástrah, kopec nahoru, kopec dolů a mezi tím kus neupraveného lesa. To vše na pidi lyžičkách...

Za Prahu 4 nastupuje sám velký Tomáš...

Zde máme pohled na náročný lesní úsek...

A je tu závěrečná disciplína, sjezd svahu na pytlích. Družstvo vyfasuje igelitové pytle se senem a jeho úkolem je ve „vláčku“ sjet danou trať. Samozřejmě na čas.

Sledujete bravurní výkon družstva Prahy 4.

Přišlo mi být zvláštní, že dokud nenastoupilo naše družstvo, místní pořádně nevěděli jak na to. Vůbec nerozumím tomu, že Pražáci učí místní těmto dovednostem...

Čekáme až se na výsledkové tabuli rozsvítí naše umístění.

TOTAL RESULT											
Rank	Team from community	Event No.								Total	Order
		1	2	3	4	5	6	7	8		
1	Červená	6	8	9	9	2	2				
2	D. Čermná	X	-	-	-	-					
3	D. Dobrouč	8	7	8	7	6	8				
4	Kučice	3	2	1	9	4	4				
5	Lichkov	7	1	5	7	9	8				
6	Orlice	8	4	4	1	6	8				
7	Petrovice	7	8	8	4	9	6				
8	Praha 4	5	3	8	4	3	8				
9	Staroslové	1	6	2	4	1	6				
10	Verměřovice	5	5	3	7	9	6				

computer

Ano a je to tady! Družstvo Prahy 4 se umísťuje na slavném šiestom mieste... z deseti...

Patron a vůdce družstva (Jarda) je odměněn diplomem za šesté místo.

... a dalšími věcnými cenami, které do soutěže věnovala družstva sama.

Hry skončily kolektivním velkým přípitkem a slibem, že se družstva zúčastní i letní verze. Pomalu se rozcházíme. Velmi mě překvapilo, kolik se tu sešlo lidí a z kolika vesnic. Včetně nás bylo družstev deset. Celkem tu mohlo být asi tak 200 lidí. 60 těch, co si hráli, 10 těch, co to připravovali a vyhodnocovali a zbytek jejich rodinní příslušníci a diváci. Atmosféra byla opravdu výborná. Jsem moc rád, že se lidi jsou ochotni bavit po svém a téměř zadarmo.

Vrátili jsme se do chalupy a po zahřátí (venku bylo mínus devět) začínáme s přípravami Silvestra. Zdobíme chalupu, holky připravují dva vagóny chlebičků, Miky čaruje něco kolem „ochutnávání“, já s Tomášem sestavujeme ohňostroj a program na celý večer, děti (Bára a Tomáš Hu) statečně překážejí. Je u toho fůra zábavy a nikam se nespěchá. Ovšem je nutné konstatovat, že holky mají opravdu velké procento zmetkovitosti. Výstupní kontrolu dělá Miky, Tomáš, Jarda a já. A jakmile chlebiček nemá přesnou výšku obložení, přesnou velikost a tvar základu a správné množství ingrediencí, je bez milosti odeslán do stoupy. Pokaždé se někdo z nás obětuje a daný chlebiček sní. Holky to nesou s velkou nelibostí a začínají používat kuchyňské nástroje jako zbraně na ochranu zmetků. Vůbec nechápou, že se je snažíme ochránit před šokem z pohledu na nedokonalost těchto nepovedených částí jedlé výzdoby chalupy.

Po deváté je vše hotovo, proveden lokální úklid a na ohromném matracovém letišti začíná slavnostní večer za účelem loučení s právě končícím rokem.

Miky se vyznamenal. Prošel celou chalupu a pak udělal takzvané koutky. Například vinný koutek, kde byly kromě dvou lahví také skleničky na víno, koutek slivovice, rumový koutek, zákoutí s fernetem, vodka a její kout a hanebný nealkokouteček.

Velmi dobře se bavíme, hraje nám k tomu směs všech hudebních žánrů, včetně Mikyho řevů a je dobře.

Přesně o půlnoci, tedy kdy průměr všech časů, co ukazovaly všechny přítomné hodinky, byl 0.00, jsme odpálili ohňostroj. Byl úžasný, krásný a velkolepý. Tedy na naše poměry. Trval 3 minuty a stál 300,- Kč.

Po všech přípitcích a pronesených předsevzetí jsme se přesunuli do hospody, kde to rozbalili místí.

Je to tu skvělý, akorát už nemůžu. Je půl třetí. Spolu se mnou odchází celé osazenstvo chalupy. Kromě Jardy, Marty a Tomáše. Ti zůstávají v lokále.

Došli jsme velmi pomalu a v moha případech, třeba Míky a Jana, velmi křivolace, do chalupy. Štěpánka sice vykazuje příznaky „ochutnávání“, ale nejspíš si dobře pamatuje nehodu před několika dny. Jsme velmi unavení, ale ve výborné náladě. Uložení se trvá pár minut. V družném hovoru jsme setrvali do 04.10. To jsem naposledy shlédl časomíru...

1.1. 93

7. den

Vstáváme v půl jedenácté. Jde to velmi ztuha. Hned obědváme. Čekáme na Jardu a tropíme si žerty z Tomáše. Oba se včera zapomněli v hospodě a byli za borce, protože na probíhající hudební produkci stále tančili. Zejména k ránu různé pseudokozáčky, pak na kolenou, na stole a tak různě. Oba mají potíže. Nemohou chodit. Na Jardu čekáme proto, že nás autem odveze do Čeňkovic. Tam se rozdělíme na sjezdůčtivé a běžkomily. Když se Jarda neukázal ani po umytí nádobí, vydal se pro něj Míky s plazícím se Tomášem. Kolem jedné je konečně odjezd. Já se Štěpánkou zůstávám. Já proto, že mě urputně a zatvrzele bolí koleno (nejspíš jsem včera někde prochladl) a Štěpánka proto, že je nějaká nastydlá.

Co se dělo v Čeňkovicích nevím. My v Petrovicích jsme drobně uklízeli, až jsme z toho usnuli. Po probuzení kolem čtvrté hodiny jsme si vzali velké saně, naložili na ně barel a jeli pro vodu. Cesta tam nebyla nijak zajímavá. Návrat byl velmi zajímavý.

Zdroj vody je asi kilometr daleko přes kopec. Barel má objem 50 litrů, na hmotnost je to 55 kg. Na saních nijak nedrží. Je mráz, saně jsou namrzlé a barel z plastu. Já saně táhnu, Štěpánka strká. Barel klouže dolů. Štěpánka zcela správně se mu nesnaží v pohybu zabránit, ale uhýbá. Barel dopadá na uježděnou, kluzkou silnici a stále rychleji nás opouští. Nevěřili byste, jak nádherně plast po zmrzlém sněhu klouže. Barel opustil silnici a vydal se z kopce směrem do údolí. A tak stojíme a smutně jej sledujeme. Po nějaké době se nakonec zastavil. Naštěstí je v dohledu. Nasedli jsme na saně a jeli za ním. Zastavili jsme u něj, naložili jej a plahočili se s ním směrem vzhůru. Tentokrát Štěpánka tahá a já strkám. Připadá mi, že to takhle jde lépe. Vyškrábali jsme se až na silnici. Ve škarpe jsem našel nějaký zmrzlý řemen. Použil jsem jej k upevnění barelu. Povedlo se. Teď saně společnými silami táhneme. Všechno vycházelo až k brance u chalupy. Tam se přetrhl provaz a saně začaly couvat dolů na hlavní. Je to asi jen 15 metrů, ale ujely nám. Tam narazily do sněhové bariéry na protější straně silnice a zůstaly stát. Došli jsme pro ně, vytlačili k brance a slavnostně vjeli do dvora. Sešeřilo se. Ostatní jsou už tady. Velmi je zajímalo, kde jsme byli a jak jsme si odpočinuli...

Po sedmnácté hodině začala příprava večeře. Účastnili se jí všichni. Bude kuře s bramborem. A bylo vyhlášeno, že kdo se nezúčastní, nebude jíst. Pomocné práce jako příprava dřeva, dovoz vody, topení a úklid se nepočítají. Vyjadřuji nesouhlas, ale je mi to platné, jak brzda na rakev. Skončil jsem ve

skupině škrábání brambor. A jak tak koukám, je to nějak cílené. Spolu se mnou je tu Míky a Tomáš. Máme toho oškrábat pro 11 lidí. Ach jo, chudáci my... Udělal mi radost Jarda. Přišel a řekl, že on, ani Martina se večere nezúčastní. SLÁVA MU. Tak už jen pro 9. No, nic moc. Ale stejně u toho byla sranda, takže výsledně jsem spokojen. I holky se přípravou viditelně baví. Tak to je dobře. Akorát mají v rukou nože, a jakmile se někdo z nás přiblíží k masu, tak i výhružný pohled. Prý se tentokrát nic kontrolovat nebude! Taková nespravedlnost!

Po devatenácté hodině je všechno připraveno, každý dostal svou porci (převažovaly brambory!!!) a zasedl na své obvyklé místo na matracovém letišti. Bylo to moc dobré.

Pak některá z dívek vyslovila kacířskou myšlenku, že ti, co škrábali brambory umyjí nádoby. Ale to už jsme se jako jeden muž postavili na zadní. Tak to teda ne! My jsme dělali tu nejpitomějši práci, k tomu jsme nosili vodu, štípali dříví, topili, přinášeli a odnášeli všechno, na co si drahé dámy vzpomněly, ochutnat jsme nesměli, zatímco ony vzaly 8 kuřat předpřipravených z polotovarů. Takže je naporcovaly, posypaly směsí koření, uložily na plech a šouply do trouby. Vidím značný nepoměr zásluh. My jsme na to podej, přines, odnes, byli tři. Jich bylo pět. Než stihnul vypuknout spor, zasáhla Eva. My tři máme zajistit teplou vodu, od prvotního přinesení až po závěrečné vylití do oblasti kompostu, holky se chopěj hadrů a utěrek. Kdesi v koutě se ozvalo nesouhlasné zavrčení. „Taky to můžeš umejt sama!“ houkla Eva směrem ke koutu. A bylo ticho. S klukama jsme se zvedli a šli zajistit topivo, jeho dopravu do topeniště a vodu.

Po umytí nádobí a drobném úklidu vyhláším zasedání Hell's. Je potřeba připravit kalendář na příští sezónu a předpřipravit náměty pro Expedici. Akorát se to zase zvrhlo v legrácky a srandičky a „ochutnávání“. Cíle zasedání byly však dosaženy... Odpadli jsme po půlnoci.

2.1. 93

8. den

Vstali jsme v devět. Po snídani se zabýváme balením, likvidací ležení, úklidem, štípáním dřeva a likvidací proviantu. Opět se ozvala nespokojená Jana, že neví, proč by kluci měli jen odnášet a ukládat matrace na půdu, štípat dříví a odhrabovat sníh, zatímco ona zametat a utírat prach. „Protože matrací je 24 a ty rozhodně nemáš sílu na to je odnést nahoru a umístit je zpět na palandy a 4 velké koše dřeva taky nenaštípěš. O odklizení sněhu až k silnici ani nemluví.“ Usadila ji Eva. Jana něco zavrčela a odešla někam do chodby. Pak se v poklidu pracovalo. Žádné srandičky. To proto, že Míky byl venku a prohraboval cestu.

Chalupu jsme uklidili akorát tak, že je čas jít na autobus. Uchopili jsme si své věci a přesunuli se na zastávku. Jel takřka přesně. Jen 10 minut zpoždění. Nastoupili jsme a jeli.

Vystoupili jsme v Ústí n. O. Naštěstí měl i vlak zpoždění, tak jsme ho stihli. K tomu jsme si ještě stačili zavzpomínat, jak jsme v této nádražní hale před časem spali, když nám ujela kola na hranice s Polskem. Míky ještě vrátil lísek Martiny, která jela do Prahy autem s Jardou.

Přijel vlak. Nastoupili jsme, našli místa k sezení a až do Prahy se nedělo nic zajímavého.

Přijeli jsme na Hlavák, vystoupili, a v nádražní hale se rozdělili na ty, kteří jedou rovnou domů a na ty, kteří to vezmou přes Soukenickou, kde vybalí a uloží část výstroje v prostorách Hell's, k tomu určených.

Tak jo, hory to byly pěkné. Tak nazdar!

Máte-li někdo papírovou verzi, napište mi na dig@hellstourclub.cz, rád bych si ji půjčil kvůli původní sazbě. Děkuji